

свой елемент, в който се чувствуваше като по-добър и черпеше нова самоувереност, както един генерал, привикнал да слуша безсилните пищения на куршумите край ухото му.

В Сопот, в стаята на учителя, имаше ^Ркомитетско тайно събрание. Ненадейно се озовава един гост, познат като турски шпионин, и сяда. Всичките замлъчават, но госта не си отива. Левски кипи, става, приближава се и залепя плесница на това досадно лице, като му извиква:

— Навън, подлец!

— Как? С кое право удряш? попита зашемедения господин.

— Навън! иди ни предай на турците. Аз съм Левски!

Цялото събрание потрепера от ужас при тия думи.

— Не се безпокойте, каза апостола спокойно, когато госта си излезе, — аз съм уверен, че тоя мазник нищо не ще смее да направи.

И продължиха разсъжденията.

Никой не дойде да ги безпокои.

Всички жители от същото село (Сопот), помнят, каква невероятна дързост и риск показа апостола при друг случай. Палтото му пада в ръцете на полицията и в пазвата се намериха няколко бунтовнически прокламации, печати от восък, направени тескерета (пътни билети), отрова и портофелчето му. Властта го търсеше под камък, стражарите сновяха вжоржжени по улиците. А